

съ жбѣ да го раскъса и крайно вече, съ очи да го испие—Сидеръ безъ забава и него съ побѣдониснийтъ си кривакъ живо посрещналь и са наченаль повторень йоще по страшенъ сега, човѣкъ съ конь, бой. Коньтъ са бѣсно връхъ Сидеря хвърля, Сидеръ го юнашки съ кривакътъ си повраща и го смѣло напада, силни му ударъ слѣдъ ударъ слага. Бѣлъ аждреханъ дѣто съ крака тропне трапъ до колене изрива, Сидеръ като замахне дѣто ударе мѣсо и кости съсъ се кожа летѣжтъ. Бойтъ са предължилъ по вече отъ три часа най сетне аждреханътъ въ кръвъ утъналь и съ дълбоки са покриль рани, лишилъ са отъ си сили и реवेशкомъ са трашналь на земета и издѣхналь близо при свойтъ милъ стопанъ.

Самъ си Сидеръ съ снажни сили и съ божя невидима помощ на двѣ върли бѣди надви, отърва и цѣлъ дунавски вилаятъ отъ върли мжки кесежийски, че седналь на тлѣстатъ снажъ аждреханова, която лѣжала срѣщо стопанътъ му да си отпочини и да разгледа личностътъ на прочутыйтъ страшенъ кесежий ималь ли е прилика да са плашатъ отъ него хиляди, и наистѣна, страшна била личностъ: ростъ ималь той много високо, плещи прѣшироки, главата му была като крина, уши ималь като чехли, устните му биле три прѣста дебели, обрънати и допирали, едната до носътъ му, а другата до брадъта му, съ едно слово, Голнатова билъ направа. Самъ си са Сидеръ почудиль и казалъ: чуденъ и страшенъ билъ арапинъ и чудна сжмъ сториль работа и, на истѣна сжмъ сега увѣренъ, че потомците моята пѣсянъ ще запѣжтъ, имато ми ще гърми по хълми и могили, по поля, гори и долини, пѣсенътъ, ми ще весели тлаки и седенки, свадби и зефети и, скочиль на юнашките си крака, откачилъ отъ арапинътъ хамаллията, която била отъ чисто злато, издигналь я надъ кървавата му мърша и казалъ: съ тѣзи хамаллия, що е лѣна отъ нанизите и наймилите гердани на младите момѣ и невѣсти отъ сега азъ ще са голѣмея, както правъ наслѣдникъ на братовия и надъ кръвника побѣдителъ, а ти немирнико! що та цѣлъ вилаятъ не збираше, побери са сега, смири и почивой въ хладното тъмно дѣно на този кладенецъ, да мирувать и почивать горки невинни селяне и граждане, стига си имъ ялъ поттъ и пилъ кръвтъ! и му зграбилъ грозната мърша и хвърлиль я въ безводныйтъ кладенецъ. Обърналь са и къмъ коньтъ, откопчаъ отъ него зенгѣите, които биле отъ чисто сребро и коню хортъ промѣлвилъ: тѣзи зенгѣисж отъ чисти бабки на старитѣ баби, що сж ги збирали и пазили за въ сетните минути на животътъ си за дарба и помянъ на мили синове и свидни внуки, отъ сега ще са позятъ у меня за помѣжъ на моето юначество, а ти свирѣль пирецо, що си пирувалъ деветъ години за смѣтка на цѣлъ дунавски вилаятъ. Тѣзи ти тлѣста и угойна снажъ, що е на дълго и широко вилѣла и са раскошно гола по си ливади и сѣдби на горки невинни селяне. Нека сега да стане тлѣстъ корбанъ на гладнитѣ тука вълци и врани и са впусналь та грабналь Синжирите на русите си бързоходи.